

MEDLEMSBLAD FOR DANSK LOKOMOTIVMANDS FORBUND

Nr. 8

AUGUST 1952

28. Aargang

Udskrift af Privatbanernes Fællesudvalgs forhandlingsprotokol.

Aar 1952, den 17. juni afholdt fællesudvalget møde i ministeriet for offentlige arbejders mødesal under formandens forsæde.

Som valgt af fællesrepræsentationen mødte kammerherre Sv. Neumann, amtmand P. C. v. Stemann, driftsbestyrer P. Hansen og direktørerne Kuhlman og M. K. Jensen.

Som valgt af Dansk Lokomotivmands-Forbund mødte lokomotivfører K. Hansen.

Som valgt af Privatbanefunktionærernes forbund mødte baneformand Frederiksen, togfører Sølund og vognopsynsmand Th. Pedersen.

Som valgt af Danske Privatbaners Kontorforening mødte overtrafikassistent H. Hørsholm.

Sag nr. 13/52. Spørgsmaalet om Aalborg Privatbaners pligt til at forhandle om et af Dansk Lokomotivmands-Forbund rejst krav vedrørende betjening af rangertraktorer.

Sagen var af forbundet begæret behandlet som fællessag.

Formanden fremlagde sagens akter.

Personalerepræsentanterne gjorde gældende, at det omhandlede spørgsmål maatte betragtes som et fagligt spørgsmål, hvorom der ifølge forhandlingsreglernes § 1 skal forhandles.

Fællesrepræsentationens repræsentanter kunne ikke tiltræde dette synspunkt, idet man fandt, at det drejede sig om et teknisk spørgsmål.

Formanden afsagde herefter følgende

KENDELSE:

Ifølge forhandlingsreglernes § 1 kan der forhandles om ethvert fagligt ikke-teknisk spørgsmål. Hvad

der skal forstås ved et teknisk spørgsmål, fastslås ikke i bestemmelsen, og den nærmere afgrænsning af begrebet maa derfor ske dels ved en fortolkning af forhandlingsreglernes øvrige bestemmelser, for saa vidt disse maatte indeholde vejledning i saa henseende, dels efter forholdets natur. Nu nævner forhandlingsreglernes § 3 en række områder, der udtrykkeligt fastslås som ikke-tekniske, og selv om opremsningen næppe kan anses for udtømmende, synes dog et spørgsmål som det her omhandlede, der angaar den praktiske tilrettelæggelse af arbejdet, at ligge væsentligt uden for den emnekreds, der udtrykkelig karakteriseres som ikke-teknisk. Men dertil kommer, at en anvendelse af forhandlingsreglerne paa den foreliggende divergens ville betyde indgreb i en banes administration i et omfang, som gaar ud over, hvad der kan anses tilsigtet ved reglerne.

Idet det af Dansk Lokomotivmands-Forbund rejste spørgsmål herefter maa skønnes at være af teknisk karakter, om hvilket der ikke kan forhandles — hvorved bemærkes, at forbundet vil kunne begære forhandling om eventuel afhjælpning af økonomiske, avancementsmæssige eller tjenstlige ulemper, som maatte følge af en jernbanebestyrelses i øvrigt uanfægtelige dispositioner af teknisk art — bestemmes:

Dansk Lokomotivmands-Forbunds paastand kan ikke tages til følge.

Mødet hævet.

Palle Christensen. F. Frederiksen. K. Hansen.
M. Sølund. Th. Pedersen. H. Hørsholm.
M. K. Jensen. P. Hansen. Kuhlman.
P. C. v. Stemann. Sv. Neumann.

Formandsskiftet.

I anledning af vor nu afgaaede formand for Dansk Lokomotivmandsforbund, C. P. Einshøj, finder jeg anledning til herigennem at rette en tak til ham, for den indsats han igennem aarene har øvet til gavn for vort forbund i almindelighed, og for det enkelte medlem i særdeleshed.

Alle, hvem der da interesserer sig for sin organisation, og forstaar hvad betydning den har for dens medlemmer, ved ogsaa, at som førstemand for en organisation er en meget krævende post, desværre tror jeg, at der er mange medlemmer, der ikke helt forstaar dette.

Hvem der ellers kender Einshøj, eller har været ham paa nærmere hold, ved ogsaa, at han aldrig har svigtet, naar det gjaldt om at skaffe et eller andet medlem sin ret, naar grundlag herfor har været til stede, men skulle der nu være en eller anden afdeling, der ikke mener at have faaet tilstrækkelig udbytte af ham organisationsmæssig set, saa har det vist nok i nogen grad været de paagældendes egen skyld, thi jeg har mere end en gang talt med Einshøj om ting ved vor afdeling som trængte til en Ordning, og hver gang har Einshøj sagt, ja, men sig til, saa skal jeg holde et møde sammen med jer.

Jeg tror derfor, at jeg er i overensstemmelse med mange, naar jeg hermed udtaler ønsket om, at Einshøj maa opleve endnu mange gode aar, saaledes at han bl. a. ogsaa kan faa tid til at mindes den gerning, som han nu i en aarrække har udøvet til gavn for Dansk Lokomotivmands-Forbund.

Der vil ogsaa samtidig her være anledning til at byde den nye formand velkommen og ønske ham lykke og held i Arbejdet. Her ved vor afdeling tror jeg ikke, der er mange, som kender vor nye formand personligt, men vi ved, at han har siddet i hovedbestyrelsen i en aarrække, og maa vel derfor have lov til at tro, at han skulle være i besiddelse af de bedste forudsætninger for at overtage formandsposten, men hvad der end maa indtræffe i tiden fremefter, da maa vi ude omkring i afdelingerne bestræbe os for, mere end tilfældet er, at styrke vor organisation endnu mere, vi maa alle være med til at udvikle større kammeratskab, vi maa vise endnu større interesse for vor organisation, hvis vi vil bevare den, vi maa ikke tro, at noget kommer af sig selv, som nogen synes at tro, det er saa sandelig ikke nok vi har en dygtig ledelse, hvis medlemmerne ude omkring i afdelingerne ikke selv vil være med til at bringe orden i tingene, saa gaar det hele i staa, og saa glemmer man at tænke paa, at man selv er skyld i det. Hovedbestyrelsen kan jo dog intet foretage sig, naar ikke der fore-

ligger noget som helst stof til behandling fra afdelingerne, fra disses tillidsmænd, og det ville være synd at sige, at vi her ved vor afdeling har manglet stof, tvært imod, men jeg tror, at det er paa grund af svigtende interesse, at alt er blevet ved at gaa sin skæve gang. Enkelte medlemmer er af den mening ikke at ville betale kontingent, fordi de mener, at forbundet intet foretager sig, en saadan indstilling duer ikke, alt afhænger af, hvad de forskellige afdelinger ønsker behandlet ved forbundets medvirken. Lad os derfor i fremtiden og sammen med vor nye hovedbestyrelse styrke kammeratskabet, og derigennem styrke vor organisation.

Dröschel.

Personalia.

Afdelingsformændenes opmærksomhed henledes paa naar nye medlemmer optages, da at sende deres fagforeningsbog, som skal være framellet smedeforbundet, samt deres tydelige postadresse til hovedkassereren.

Når medlemmer flytter fra et sted til et andet, skal de til det stedlige postkontor anmelde deres nye postadresse.

Afdl. 44. Hillerød-Frv.-Hundested Jb.

Maskinarbejder Kai Davids er fra 1. juni 1952 udnævnt til lokomotivfyrbøder.

Maskinarbejder Tage Hansen er fra 1. juli 1952 udnævnt til lokomotivfyrbøder og begge fra ovennævnte dato overført til Dansk Lokomotivmands-Forbund.

Afdl. 18. Horsens Juelsminde Jb..

Maskinarbejder Martin Jensen er fra 1. juni 1952 udnævnt til lokomotivfyrbøder og overført til Dansk Lokomotivmands-Forbund.

Motorfører S. Lund, Rousthøjsalle er fra 1. juli valgt til afdelingsformand.

Afdl. 32. Langelandsbanen.

Motorfører E. Hansen, Strandvejen 11, Rudkøbing, er fra 1. juli valgt til afdelingsformand.

Afdl. 3. Aalborg Privatbaner.

Maskinarbejderne A. Jensen, J. Vick. Aksel Hansen og Villy Nielsen er fra 1. juli 1952 udnævnt til lokomotivfyrbøder og fra samme dato overført til Dansk Lokomotivmands-Forbund.

Afdl. 48. Lyngby-Nærum Jb.

Værkmester Gudnitz har søgt og faaet sin afsked fra 1. august og derefter overført til hvilende medlem.

Afdl. 46. Helsingør-Hornbæk Jb.

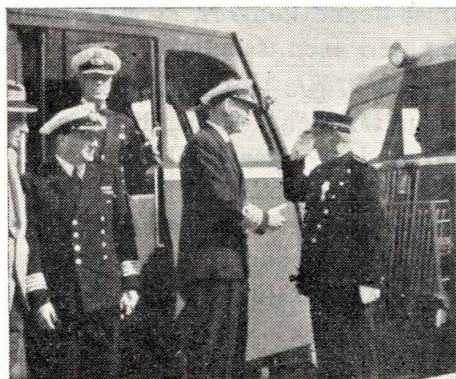
Lokomotivfører Chr. Hansen optaget i Dansk Lokomotivmands-Forbund fra 1. juli 1952.

Afdl. 1. Skagens Banen.

Lokomotivfører V. Nielsen, St. Laurentiusvej 99, er fra 1. juli valgt til afdelingsformand.

Afdl. 16. Grenaa-Gerild Jb.

Motorfører C. Nielsen, Irisvej, Grenaa, er fra 1. juli 1952 valgt til afdelingsformand.

Kongens besøg paa Bornholm.

Da Hans Majestæt Kongen d. 20. juni gæstede Bornholm, foretog Majestæten en tur med Bornholms jernbaners skinnestog fra Rønne havn til Gudhjem.

Billedet viser Kongen, ved togets afgang fra Rønne, hilse paa togfører Christensen. I billedets udkant skimtes amtmand Stemann.

Dansk Lokomotivmands Forbunds 19. ordinære KONGRES

torsdag den 12. juni 1952 i forsamlingsbygningen
Rømersgade 22, København.

Kongressens dagsorden:

- Kl. 9 præcis aabner kongressen.
1. Mandaternes prøvelse.
 2. Vedtagelse af forretningsordenen.
 3. Valg af ordstyrer og sekretærer.
 4. Beretning om virksomheden.
 5. Regnskabet.
 6. Behandling af indkomne forslag.
 7. Valg af formand eller forretningsfører.
 8. - - hovedkasserer.
 9. - - næstformand.
 10. - - 2 hovedbestyrelsesmedlemmer.
 11. - - 2 suppleanter.
 12. - - 2 revisorer.
 13. - - 2 suppleanter.

14. Fastsættelse af mødested for næste ordinære kongres.

15. Eventuelt.

Forbundsformand C. P. Einshøj indledte kongressen med en velkomsttale og sagde bl. a.: „Paa Dansk Lokomotivmands Forbunds vegne har jeg den ære at byde Dem velkommen til den 19. ordinære kongres. Vi vil efter gammel tradition indlede med en sang.“

Derefter blev sunget „Danmark for folket“, og formanden fortsatte:

„Jeg vil gerne til indledning meddele vore gæster, at grunden til, at vi i aar afholder kongressen her i København, dels er økonomiske hensyn og dels skyldes, at Aalborghallen ikke er færdig.“

Jeg vil desuden rette en hjertelig tak til vore gæster. Vi ser i deres tilstedeværelse her et bevis for forstaaelsen og samhørigheden mellem vore organisationer, og vi sætter stor pris paa denne tilkendegivelse af sammenhold, som vi ved paa mange maader kommer forbundet til gode, thi det er i sammenhold, vore organisationers styrke bestaar. Der er forløbet 2 aar siden sidste kongres, som bl. a. har medført regeringsskifte. Vi har i dette foraar staaet overfor en storkonflikt, hvor det til at begynde med saa sort ud for de erhvervs-grene, der var impliceret, men takket være vore dygtige organisationsledere blev disse forhandlinger afsluttet uden arbejdsstandsning, en afslutning, som gav gode resultater, ogsaa for tjenestemændene. Vi vil rette en tak til disse medarbejdere og organisationsledere for deres store indsats og udtale ønsket om, at det sammenhold, der er nødvendigt, for at gennemføre yderligere forbedringer af vor levefod, og som hidtil er blevet praktiseret maa yderligere styrkes i de kommende tider.“

Formanden præsenterede derefter de indbudte gæster, der var følgende: Fra Sverige var 1. sekretær indenfor Svensk Lokomotivmands Forbund, Nordin. Repræsentanter fra Norge og Finland var ogsaa indbudt, men den norske repræsentant var blevet forhindret, og man havde intet hørt fra Finland. Repræsentant for Privatbanefunktionærernes forbund var formand Frederiksen, formand Hørs-holm fra Privatbanernes kontorforening, næstformand Sunesen for Dansk Lokomotivmands For-ening, repræsentant for De samvirkende Fagforbund, Th. Laursen, Næstformanden for Centralorganisati-onen af Metalarbejdere, Viggo Jeppesen og næst-formanden for Dansk Former Forbund, Thomas Nielsen. Endelig var ogsaa æresmedlem af Dansk Lokomotivmands Forbund, tidligere hovedkasserer Jens Handberg, til stede.

Derefter tog gæsterne ordet.

Hr. Nordin, Sverige, takkede paa sit forbunds vegne for indbydelsen til at overvære kongressen og sagde bl. a.: „Vi har i Sverige, ligesom her, lige været igennem adskillige overenskomstforhandlinger og har ogsaa opnaaet en del forbedringer af løn- og arbejdsvilkaar, bl. a. et løntillæg paa 15 %. Vi er ogsaa hos os klar over den styrke, der ligger i sammenholdet indenfor og mellem de forskellige organisationer og haaber ligeledes paa fortsat styrke paa dette omraade.“

Repræsentant for Privatbanefunktionærernes forbund, Frederiksen, takkede for indbydelsen og udtalte: „Vi ved jo udmærket, at det samme arbejde, de samme vanskeligheder, som I har at slaas med, gælder for os. Jeg vil som forbundsformand sige ledelsen og i særdeleshed forbundsformand Einshøj tak for samarbejdet igennem de mange aar. Vi husker tilbage paa ret store ændringer i vor periode, som indenfor Privatbanefunktionærerne har haft stor betydning. Vi er smaa organisationer, og vi maa desværre aar efter aar lægge mærke til, at vi bliver mindre og mindre, og kun i kraft af samarbejdet vil vi fortsat være i stand til at udrette noget.“

Næstformanden for Dansk Lokomotivmandsforening, Sunesen, udtalte bl. a.: Det er ganske rigtigt samarbejde, der skal til. Der er i øjeblikket meget stor trafik indenfor Danske Statsbaner, og i tilfælde af en afspænding af verdenssituationen vil denne trafik stadig øges. Vi har for tiden organiseret en stor del lokomotivførere, men der vil muligvis ske en nedskæring og trods det, maa vi se at faa det bedste ud af det. Jeg hilser kongressen og udtaler ønsket om, at de beslutninger, der bliver truffet, vil være til gavn for Dansk Lokomotivmands Forbund.

Formanden for Danske Privatbaners Kontorforening Hørsholm takkede for indbydelsen til at overvære kongressen og udtalte haabet om, at det hidtil praktiserede samarbejde maatte fortsætte og knytte organisationerne endnu stærkere sammen og være til gavn for alle privatbanefolk. Formand Hørsholm udtalte endvidere ønsket om, at kongressen ville tage en positiv indstilling til det store arbejde, der fra ledelsens side var udført, og at denne maatte blive udbredt paa arbejdspladserne.

Repræsentanten fra De samvirkende Fagforbund Th. Laursen udtalte: „Maa jeg allerførst bringe en hilsen fra De samvirkende Fagforbunds forretningsudvalg og takke for indbydelsen. Det er vort haab, at denne kongres ikke alene maa have faglig betydning for jer, men for hele den danske arbejderbefolkning. Jeg vil gerne understrege, at paa den nylig afholdte generalforsamling indenfor De sam-

virkende Fagforbund gik det som en rød traad gennem mødet, at samtlige delegerede var indstillet paa at samarbejde. Jeg tror, at det er en af de vigtigste opgaver, at vi stadig holder fast ved, at samarbejdet og samhørigheden har den allerstørste betydning. Den kommende tid vil bringe store vanskeligheder, og betingelsen for at løse disse vil være, at dette er det første punkt paa dagsordenen. Jeg vil slutte med at ønske, at I maa faa gode resultater af denne kongres, og at disse maa gavne ikke alene jer, men samtlige danske arbejdere.“

Derefter tog Viggo Jeppesen, næstformanden for Centralorganisationen af Metalarbejdere, ordet. Han udtalte bl. a.: I er i dag samlet for at I skal tage stilling til de spørgsmaal, der har været behandlet, saavel som til det kommende arbejde. Jeg vil haabe, at de beslutninger, som I tager, saavel som det fortsatte gode samarbejde indenfor Dansk Lokomotivmands Forbund vil være til gavn for hele den danske arbejderbevægelse. Man har været saa venlig at indbyde Centralorganisationen og Dansk Formerforbund til at overvære denne kongres. Det var meningen, at Hans Rasmussen skulle have været til stede. Han er imidlertid saa optaget, at det ikke har været ham muligt at komme, men paa Centralorganisationens og samtidig paa Dansk Formerforbunds repræsentant næstformand Thomas Nielsens vegne siger jeg hjertelig tak for indbydelsen.

Jeg siger paa Centralorganisationens vegne tak for samarbejdet, thi det er, som alt sagt, en af de vigtigste betingelser for, at det man har opnaaet indenfor den danske arbejderbevægelse ogsaa vil komme tjenestemændene til gode. Ved de lige afsluttede overenskomstforhandlinger, hvor vi har faaet løst en del af de største problemer, har det været os en stor glæde at se, at ved de urafstemninger, der har fundet sted, er overenskomsten blevet vedtaget med stort flertal.“

Viggo Jeppesen redegjorde for en del af de opnaaede resultater og fortsatte: Lønæssigt tror jeg, arbejderne har klaret sig pænt. Indenfor metalarbejderne har vi været i stand til at følge med, og vi ligger i øjeblikket paa 4 — 4,70 kr. i timen. Samarbejdet paa virksomhederne har øget arbejdernes tryghedsfølelse, og vi haaber inderligt, at den samme tryghed efterhaanden vil gøre sig gældende indenfor jeres omraade. Den overenskomst, vi har afsluttet, har givet os arbejdere saa gode resultater paa det sociale omraade, at vi skal adskillige aar tilbage for at fremvise lignende resultater, og jeg synes ogsaa, solen har skinnet paa tjenestemændene. Men det, vi har opnaaet, vil vi naturligvis ikke hvile paa, vi maa søge paa alle omraader

at forbedre vore kaar. Jeg vil slutte med at takke for samarbejdet specielt mellem Centralorganisationen og Dansk Lokomotivmands Forbund.

Dernæst talte hr. Bjerg, Aalborg. Han udtalte bl. a., at der i de to aar, der var gaaet siden sidste kongres, var ført adskillige forhandlinger for at forbedre kaarene for de daarligt stillede indenfor Dansk Lokomotivmands Forbund, og han mente at kunne spore, at disse forhandlinger havde faaet udmærkede resultater, hvilket ogsaa ville fremgaa af formandens beretning. Hr. Bjerg sluttede med at pointere sammenholdets betydning og udtalte, at uenighed skaber splittelse, og dette ville jeres modstandere i første række forstaa at benytte sig af.

Formanden takkede gæsterne for deres udtalelser, og erklærede kongressen for aabnet.

Efter at dagsordenen eenstemmigt var godkendt, gik man over til første punkt: Mandaternes prøvelse: Ved navneopraab viste det sig, at 5 delegerede var udeblevet.

Punkt 2 var vedtagelse af forretningsordenen: Denne blev godkendt.

Punkt 3. Valg af ordstyrere og sekretærer.

Formanden foreslog som ordstyrere hovedbestyrelsesmedlemmerne Kaj Petersen og Bjerg, som sekretærer Carl Christiansen og Kaalby, hvilket var vedtaget.

Ordstyrerne takkede for valget og ville efter bedste evne søge at lede forhandlingerne saa godt som muligt. Oplyste endvidere, at hvis nogle af medlemmerne ønskede ordet, skulle navn og afdelings nr. meddeles ledelsen.

Punkt 4. Beretning om Virksomheden.

I den nu forløbne 2 aarige periode, er følgende medlemmer afgaaet ved døden.

Afd. 3. Aalborg B. Lokomotivførerne	Petersen	og Poulsen.
Afd. 16. Aarhus—Odder.	”	Jacobsen.
Afd. 20. Horsensbanerne.	”	Hansen.
Afd. 28. S. F. J.	”	Hansen
		og Rasmussen.
Afd. 33. Lollandsbanen.	”	Larsen.
Afd. 36. Præstø—Næstv. B.	”	Petersen.
Afd. 37. Østsjællandske B.	”	Petersen.
Afd. 42. Amagerbanen.	”	Nielsen.
Afd. 44. Hiller.—Fr.værk.	”	Jensen.
Afd. 45. Gribskovbanen. Motorvognsf.	Larsen.	
Afd. 47. Bornholmske B. Lokomotivf.	Pedersen.	

Det var alle gode veltjente kolleger og kammerater, om hvem vi kun har de bedste erindringer. Jeg vil udtale et: „Æret være deres Minde“.

Den svundne kongresperiode begyndte med et medlemstal paa 339 aktive og 122 hvilende medlemmer og slutter med 337 aktive og 129 hvilende medlemmer.

Der har i den forløbne periode været afholdt de lovbefalede hovedbestyrelsesmøder og desuden forretningsudvalgsmøder, som forholdene har nødvendiggjort. Der har ligeledes været afholdt medlemsmøder ude i landet i den udstrækning, som det har været ønskeligt, hvorimod vi af økonomiske hensyn undlod at afholde formandsmøde sidste aar.

Jeg begyndte min beretning paa forrige kongres med den da paabegyndte uniformssag, som der paa det tidspunkt havde været forhandlet om ca. 1 aars tid med en redegørelse over, at sagen egentlig blev rejst som følge af den højst mærkværdige stilling, man fra Vejle—Vandel—Grindsted Banens ledelse indtog overfor dette spørgsmaal. — Man havde der 2 motorvognsførere, som væsentlig forrettede tjeneste under samme vilkaar. — Den ene blev tildelt de dertil hørende uniformseffekter, medens man pure afslog at yde noget til den anden.

Der blev afholdt forhandling og mægling og endelig sluttede sagen i fællesudvalget, hvor banernes repræsentanter imidlertid meddelte, at de havde paabegyndt udarbejdelse af et fælles uniformsreglement for samtlige baner, hvorfor de anmodede om, at faa sagen stillet i bero, indtil man kunne paabegynde forhandlingerne om dette. Fra personalerepræsentanternes side saa man naturligvis gerne, om der kunne skabes et fælles, eensartet og tilfredsstillende reglement, og vi indvilligede derfor i at stille sagen i bero, indtil dette forslag var udarbejdet. Dette skulle saa til forhandling ved 6 forskellige af landets privatbaner, og det forventede resultat skulle saa være retningsgivende for samtlige privatbaner.

Men det gik imidlertid ganske anderledes. For det første var banernes forslag ganske uantageligt, og de mange forhandlings- og mæglingmøder, der blev afholdt herom, var den rene parodi. Sagen gik derefter atter i fællesudvalget, hvor man kun var i stand til at konstatere en dundrende uenighed mellem det af banerne og det af organisationerne fremsatte forslag.

Banernes forslag var, i stedet for forbedringer, helt igennem præget af nedskæringer i sammenligning med det allerede bestaaende reglement, og navnlig var det jo lokomotivpersonalet der, som det begrundedes, ikke kom i direkte kontakt med publikum, absolut ikke skulle have beklædningsgenstande ud over hue og overtrækstøj. Heroverfor stod personalets forslag, der var opsat i lighed med, hvad der var gældende for statens tjenestemænd.

Paa grundlag heraf foreslog fællesudvalgets formand nedsat et underudvalg med daværende sekretær i fællesudvalget, Bang Christensen, som formand, for, paa denne maade at faa parterne til at nærme sig hinanden.

Der blev afholdt en del underudvalgsmøder med lange mellemrum, og det gik meget trægt med disse forhandlinger. Paa et vis tidspunkt truede banerne med at trække sagen tilbage, hvis der slet ikke kunne være tale om indrømmelser fra organisationernes side, og vi skiltes uden at fastsætte nyt møde.

Der gik lang tid, uden at man hørte noget, og for at faa liv i sagen igen, indsendte jeg den 7. juli 1951 følgende skrivelse til Privatbanernes Fællesudvalg.:

Ved hoslagt at fremsende genpart af en den 14. juni 1948 for fællesudvalget indbragt sag fra Vejle—Vandel—Grindsted Jernbane, som paa Fællesrepræsentationens foranledning den gang blev stillet i bero under paaskud af, at man fra fællesrepræsentationens side ville udarbejde et for samtlige privatbaner fælles eensartet uniformsreglement, som saa skulle tages op til forhandling af de interesserede parter.

Da det som bekendt ikke er lykkedes det i denne anledning nedsatte underudvalg at opnaa enighed om noget af de fremsatte forslag, og da der nu, siden sagen første gang var fremme til Fællesudvalgets afgørelse, er forløbet et tidsrum af over 3 aar, tillader jeg mig ved nærværende at anmode det ærede fællesudvalg snarest belejligt at optage nævnte sag til prøvelse og afgørelse.

underskrevet *Einshøj*.

Den 17. august blev fællesudvalget saa atter indkaldt, bl. a. til spørgsmaalet om udarbejdelse af et fælles uniformsreglement for privatbanerne, og protokollen lyder som følgende:

Efter drøftelse af sagen opnaaedes enighed om de i skrivelse af 8. december 1950 fra underudvalgets formand skitserede retningslinier for en løsning af de tilbageværende divergenspunkter, dog saaledes, at punkt 2 ændres til: at fællesrepræsentationen vil rette en indtrængende henstilling til samtlige baner om at paalægge deres stationsbestyrere at bære uniform, samt at punkt 7 ændres derhen, at der ved særlig bestemmelse i uniformsregulativet tilsiges baneafdelingens personale overtrækstøj hvert andet aar, og at depotpersonalet ligeledes faar overtrækstøj hvert andet aar, dog at de kortere leveringsterminer, der ved forskellige baner for tiden gælder om leveringen af overtræks-

tøj til depotpersonalet, bibeholdes for disse baners vedkommende.

Det vedtoges derefter at anmode udvalget om at genoptage sit arbejde med at færdigredigere uniformsreglementet med tilhørende regulativ i overensstemmelse hermed.

Det nye reglement skal indføres med gyldighed fra 1. oktober 1951.

Derefter paabegyndtes sag nr. 7/51 (8/48). Spørgsmaal om levering af uniformseffekter til saadanne motorførere ved Vejle—Vandel—Grindsted Banen som udtages blandt maskinafdelingens personale.

Sagens akter fremlagdes.

Der var enighed om, at de paagældende motorførere skal uniformeres overensstemmende med det nu aftalte forlig om et nyt uniformsreglement.

Mødet hævet.

Underskrifter.

Saaledes naaede vi endelig frem til en overenskomst om uniformsspørgsmaalet, og frem til det resultat, der nu er en kendsgerning. Ogsaa dette kan naturligvis kritiseres. Det er ikke saa fuldkomment, som vi kunne have ønsket det, men naar man, som jeg, kan se tilbage en lille menneskealder, og ved hvilket kaos vi hidtil har haft paa dette omraade, og naar man igennem en aarrække har været genstand for, fra de forskellige afdelinger, at blive stillet utallige spørgsmaal om, hvordan reglerne og terminerne gjaldt for udlevering af de forskellige effekter; spørgsmaal, som det fra forbundets side var umuligt at besvare, fordi der simpelthen ingen fællesregler var. Det var alt sammen private og lokale overenskomster, som forbundet slet ikke var bekendt med. Saa forstaar man det gode, der er opnaaet ved denne overenskomst med ensartede regler og regulativ.

Desværre kan vi jo endnu ikke melde helt færdig med denne sag, om overenskomsten er en kendsgerning. Det har været et forfærdeligt besvær at faa indsendt protokollerne fra de forskellige afdelinger. Trods gentagne rykkere fra forbundene har man blevet ved at hale dette lille pligtsarbejde ud, selv om det fra afdelingernes vedkommende kun koster en henvendelse til deres banestyrelse for at faa et ja, eller nej, og saa indsende resultatet til deres respektive forbund. Man skulle jo tro, at her var et punkt hvor vore afdelinger havde forstaaelsen af, at de kunne medvirke til at fremme afslutningen paa en saadan langtrukken sag. Saa vidt mig bekendt har der imidlertid kun fra een banes side, nemlig Bornholm, været gjort indsigelse mod den trufne overenskomst. Her har man af økonomiske grunde ikke kunnet tilræde forliget.

Der er nu søgt mægling paa spørgsmaalet, som skal afholdes i den sidste halvdel af indeværende maaned.

Der kan dog næppe være tvivl om udfaldet af denne sag, da det naturligvis vil være vanskeligt for fællesudvalget at afsige en kendelse der strider imod overenskomsten.

Foruden denne store fællesudvalgssag, har der været en del mindre og dog betydningsfulde sager til behandling og afgørelse saavel i fællesrepræsentationen som i fællesudvalget. I fællesrepræsentationen har vi fra fællesraadets side henvendt os bl. a. angaaende forhøjelse af satserne for mistede fridage, der i 1946 og indtil videre blev fastsat. For tjenestemænd i 12. eller højere lønningsklasse til 28 kr., for andre tjenestemænd samt trafikelever, der har bestaaet fagprøven 24 kr., for ekspeditricer 10 kr. Disse satser anmodede vi fællesrepræsentationen om at faa ajourført med de nuværende, og ved skrivelse af 24. januar d. a. meddelte fællesrepræsentationen:

I anledning af forbundets skrivelse af 16. f. m. angaaende ajourføring af vederlagene for bortfaldne fridage skal man meddele, at fællesrepræsentationen har tilskrevet samtlige privatbaner og anbefalet, at banerne indgaar paa de foreslaaede ændringer. Fællesrepræsentationen har ingen bemyndigelse til at træffe aftale paa banernes vegne, og man maa derfor henvise organisationerne til at rette henvendelse til de enkelte baners ledelser. *(fortsættes)*

Pensionssagen Ø. S. J. S.

Denne sags udredning og forberedelse er udførligt refereret i „Privatbane-Tidende“ nr. 9 og 10 for den 1. og 15. maj 1951 og blev af foreningens antagne sagfører, hr. landsretssagfører S. Berning, København, begæret overført til Østre Landsret den 12. april 1951, men paa grund af rettens optagethed fandt proceduren først sted den 10. oktober s. a.

I dette retsmøde, som bl. a. overværedes af fællesraadets medlemmer, nedlagde Østsjællandske Jernbanes sagfører paastand om afvisning af sagen, subsidiært frifindelse, idet han gjorde sig til talsmand for, at da sagsøgeren var medlem af en organisation (kontorforeningen), maatte spørgsmaalet løses ad forhandlingens vej, som banen havde ønsket, men som organisationen havde modsat sig. Denne afvisningspaastand optog retten til en særlig kendelse, der faldt den 17. november 1951, saalydende:

UDSKRIFT

af

ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

for V. afdeling.

Aar 1951 den 17. november blev sagen

V. nr. 133/1951:

Fhv. stationsforstander C. Rosenstand, Søborg,
mod

a/s Det østsjællandske Jernbaneselskab, Haarlev, i hvis behandling landsdommerne Ludvigsen, Kiørboe og Smith har deltaget, afsagt saalydende

KENDELSE.

Sagen er forberedt ved retten for Køge købstad m. v.

Ved stævning af 28. november 1950 har sagsøgeren, fhv. stationsforstander C. Rosenstand, der med udgangen af februar 1933 blev afskediget fra sin stilling som stationsforstander ved det sagsøgte selskab, a/s Det østsjællandske Jernbaneselskab, paastaaet sagsøgte dømt til betaling principialt af 2083 kr. 42 øre, subsidiært af 1907 kr. 40 øre.

Sagsøgte har principalt paastaaet afvisning, subsidiært frifindelse.

Twisten drejer sig om størrelsen af den pension, sagsøgeren i henhold til de herom gældende bestemmelser har krav paa hos det sagsøgte selskab, idet sagsøgeren ikke kan anerkende rigtigheden af sagsøgtes fortolkning af disse. Sagens afgørelse betragtes af parterne som normgivende for en række med sagsøgeren ligestillede pensionister.

Under særskilt procedure af formaliteten har sagsøgte til støtte for afvisningspaastanden henvist til nogle fra den 14. november 1947 gældende „Regler for forhandling mellem styrelserne for danske privatbaner og tjenestemænd ved disse“, i hvis § 9 bestemmes følgende:

„Saa længe disse regler er i kraft, skal uoverensstemmelse mellem banernes tjenestemænd og styrelser af enhver art afgøres i overensstemmelse med disse regler.“

Efter reglernes § 5 afgøres tvistigheder mellem banebestyrelsen og de forhandlingsberettigede tjenestemandorganisationer i mangel af forlig endelig af et fællesudvalg, hvis kendelse hver af parterne er pligtig at underkaste sig.

Sagsøgeren har heroverfor henvist til, at han som pensionist ikke er tjenestemand, og at fællesudvalget ved kendelse af 3. oktober 1947 har afvist en tvist mellem en baneledelse og nogle forhandlingsberettigede tjenestemandorganisationer angaaende banens pligt til at yde visse pensionister et tillæg til pensionen med følgende begrundelse:

„Da forhandlingsreglerne ikke med fornøden klarhed ses at hjemle ret for organisationerne til at forhandle paa pensionisternes vegne, vil den

paastaaede forhandlingsret ikke kunne statueres, og sagen kan derfor ikke tages under paakendelse.

Endvidere har sagsøgeren henvist til det for sagsøgte selskab gældende lønningsreglement, der er approberet den 18. december 1946, i hvis § 13 bestemmes følgende:

„Stk. 1. En tjenestemand kan ikke for domstolen indbringe andre af tjenestemandsforsholdet opstaaede pekuniære krav paa banen end saadanne, der hidhører fra bestemmelser om lønning eller pension.

Stk. 2. For at kunne rejse en sag over for domstolene maa den paagældende have gjort skriftlig indsigelse over for banestyrelsen inden 6 maaneder efter beløbets udbetaling eller nægtelse af udbetaling og udtaget stævning inden 9 maaneder efter modtagelsen af banestyrelsens svar. Disse frister gælder dog ikke, for saa vidt angaar pensionspørgsmaal.“

Med hensyn til betydningen af denne bestemmelse har sagsøgte gjort gældende, at den findes i reglementets kapitel VI, der bærer overskriften: „Om disciplinær forfølgning og straf samt appel til domstolene“, og at den derfor alene har hensyn til tjenestemænds adgang til i anledning af disciplinære forholdsregler at søge rekurs til domstolene med hensyn til de nævnte krav.

Allerede som følge af, hvad sagsøgeren har anført med hensyn til den af sagsøgte paaberaabte bestemmelse i forhandlingsreglernes § 9, hvorved bemærkes, at en tilsvarende bestemmelse efter det oplyste maa antages at have været gældende, da den ovennævnte kendelse af 3. oktober 1947 blev afsagt, findes sagsøgte at være afskaaret fra at paaberaabe sig denne bestemmelse til støtte for sin paastand om afvisning af sagsøgerens krav fra prøvelse ved domstolene. Hermed stemmer den ved fornævnte kendelse i et parallelt tilfælde truffene afgørelse.

Der foreligger dernæst ikke noget holdepunkt for den af sagsøgte hævdede forstaaelse af lønningsreglementet § 13, og der kan navnlig ikke af bestemmelsens placering i reglementets kapitel VI udledes nogen støtte for den forstaaelse.

Herefter vil sagsøgtens afvisningspaastand ikke kunne tages til følge.

Thi bestemmes:

Den nedlagte afvisningspaastand kan ikke tages til følge.

En af de voterende dommere har afgivet saalydende

DISSENS:

Det fremgaar, som nævnt i votum, af sagens oplysninger, at der bag sagen staar en række interesserede pensionister, der afventer afgørelse i nærværende sag for derefter at stille krav svarende til de af sagsøgeren under sagen rejste.

Det er videre oplyst, at sagsøgeren er — passivt — medlem af Danske Privatbaners Kontorforening, der er nævnt som forhandlingsberettiget organisation i § 2 i de i votum nævnte fra 14. november 1947 gældende forhandlingsregler.

Den nævnte kontorforenings formaal er ifølgdens loves § 1 „at varetage Medlemmernes Stands- og Fællesinteresser ved

a) at arbejde for de til enhver tid bedst mulige tjeneste-, lønnings- og pensionsvilkaar“.

Jeg mener, at foreningen havde været berettiget og vel i forhold til sagsøgeren og de bag ham staaende interesserede pensionister — efter formalsparagraffen — pligtig til at antage sig pensionisternes sag og føre den frem for det efter foreningens mening rette forum. En saadan antagelse ville jeg have anset for ønskelig.

Det er af sagsøgtens sagfører anført, at en imødekommelse af sagsøgerens og de medinteresseredes krav ville betyde en standsning af banernes drift, der i forvejen giver et aarligt underskud, senest stort 100,000 kr.

Ønsker sagsøgeren en domstolsafgørelse, mener jeg, at man ikke kan se bort fra, at staten formentlig er stærkt interesseret i denne afgørelse, idet sagsøgerens sagfører har anført, at banerne kan optage laan, for hvilke staten hæfter med en betydelig procentandel. Men hertil kommer efter min formening, at det maa skønnes, at hvis en privatbane paa grund af et krav som det foreliggende, fra sagsøgerens og ligestilledes side, maa standse, bliver den antagelige følge heraf, at staten under en eller anden form maa træde til — ogsaa for at sikre pensionisternes stilling.

Den samlede situation synes mig at tyde hen paa, at staten som hovedinteresseret i sagens afgørelse burde have været tilvarslet under sagen allerede under dennes forberedelse, jfr. retsplejelovens § 252, stk. 2—3 eller disses klare analogi.

Da dette ikke er sket, ville jeg paa det foreliggende grundlag afvise sagen ved dom og lade hver part bære sine sagsomkostninger.

Underskriftens rigtighed bekræftes.

Østre Landsretskontor, den 24. november 1951.

P. j. v.:

sign. navn.

(fortsættes)